

Цитування:

Жолудь О. С. Організація спеціальних сценічних подій: культуротворчий контекст. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2026. № 2. С. 139–144.

Жолудь Олексій Сергійович,
аспірант Харківської державної
академії культури
<http://orcid.org/0009-0000-0879-6005>
aleksejzholud@gmail.com

Zholud O. (2026). Organisation of Special Stage Events: Cultural and Creative Context. National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal, 2, 139–144 [in Ukrainian].

ОРГАНІЗАЦІЯ СПЕЦІАЛЬНИХ СЦЕНІЧНИХ ПОДІЙ: КУЛЬТУРОТВОРЧИЙ КОНТЕКСТ

Мета роботи – розкриття сутності спеціальних сценічних подій, їх організаційних засад в контексті культуротворчого буття. **Методологія роботи** полягає в застосуванні культурологічної парадигми для вивчення явища подієвості в культурі; аксіологічного підходу для виявлення ціннісного спрямування культурних практик; феноменологічного – для усвідомлення спеціальної сценічної події в культуротворчому контексті; системного – як базису до розуміння організаційних засад сценічного івенту; принципу подієвості в культурологічному дискурсі. **Наукова новизна** статті полягає у визначенні аксіологічного, креативного, комунікативного компонентів процесу культуротворчості; обґрунтуванні специфіки спеціальних сценічних подій у єдності їх компонентів: просторовості, перформативності, темпоральності; узагальненні організаційних засад спеціальних сценічних подій, зокрема врахування міжнародної і державної культурної політики, інтеграції різних видів менеджменту під час планування і реалізації івенту, застосуванні проектної діяльності для підвищення культуротворчої ефективності сценічного заходу. **Висновки.** У публікації було розглянуто проблему організації сучасних спеціальних сценічних подій у контексті культуротворчості. Відзначено, що цьому явищу притаманне відтворення і розвиток надбіологічної сутності людини, що актуалізує сенси культури, їх трансформацію та усталення на певному етапі розвитку людства. Обґрунтовані аксіологічний, креативний, комунікативний виміри культуротворчості, які характеризують її процесуальність, та втілюються в спеціальних сценічних івентах як сучасних факторах культуротворчого буття. Організаційними характеристиками таких подій є врахування трендів глобального соціокультурного простору; реалізація засобами сценічного мистецтва, сценічного простору, сценарності культурної практики; інтеграція в систему управління подією глобального міжнародного контексту, забезпечення реалізації спеціальної сценічної події засобами івент-проекткування.

Ключові слова: культуротворчий процес, подієвість, спеціальна сценічна подія, організаційні засади культуротворчого івенту.

Zholud Oleksiy, Postgraduate Student, Kharkiv State Academy of Culture

Organisation of Special Stage Events: Cultural and Creative Context

The purpose of the article is to reveal the contents of special stage events, their organizational principles in the context of culturally creative existence. **The methodology** of the work consists in applying the culturological paradigm to study the phenomenon of eventfulness in culture; an axiological approach to identify the value orientation of cultural practices; phenomenological approach – to understand a special stage event in a culture-creating context; systemic approach – as a basis for understanding the organisational principles of a stage event; the principle of eventfulness in cultural discourse. **The scientific novelty** of the article lies in determining the axiological, creative, communicative components of the process of culture-creativity; substantiating the specificity of special stage events in the unity of their components: spatiality, performativity, temporality; generalisation of organisational principles of special stage events, taking into account international and state cultural policy, integration of various types of management during the planning and implementation of the event, application of project activities to increase the cultural-creative efficiency of the stage event in particular. **Conclusions.** The publication considered the issue of organising contemporary special stage events in the context of cultural creativity. It was noted that this phenomenon is characterised by reproduction and development of the person's suprabiological nature, which actualises the meanings of culture, their transformation and establishment at a certain stage of human development. The axiological, creative, communicative dimensions of cultural creativity, which characterise its procedural nature, and are embodied in special stage events as modern factors of cultural-creative existence, are substantiated. The organisational characteristics of such events take into account the trends of the global socio-cultural space; implementation by means of stage art, stage space, scenario of cultural

practice; integration into the event management system of the global international context, ensuring the implementation of a special stage event by means of event design.

Keywords: cultural creative process, eventfulness, special stage event, organisational principles of a cultural creative event.

Актуальність теми дослідження. Культуротворчість в сучасному науковому дискурсі актуалізується у зв'язку з викликами сьогодення в нашій країні. Жорсткі воєнні реалії, руйнування не тільки фізичного простору, але й дисбаланс аксіологічних засад людського існування, зумовлюють пошук нових наукових підходів до виявлення динаміки творення культури, визначення його вимірів та організаційних умов реалізації. Дослідження ефективних чинників культуротворення, зокрема спеціальних сценічних подій, забезпечить розуміння сучасної культурної динаміки та уможливить подальший розвиток з метою інтеграції у світові культурні процеси. Вбачаючи трансформаційні зміни в процесі функціонування культурного простору країни під час жорстких викликів, було розроблено та схвалено Стратегію розвитку культури в Україні на період до 2030 року та затверджено операційний план заходів з її реалізації у 2025-2027 роки на рівні середньострокового планування державної політики [15]. У законодавчих документах зафіксовано сучасні проблем в сфері культурної політики, зокрема: непослідовність та неузгодженість її планування і реалізації, відсутність інтеграції культури в сферу національної безпеки, вплив людського капіталу тощо [15]. Вказані процеси гальмують культуротворення, що призводить до культурної дезорієнтації й зумовлює необхідність вивчення спеціальних сценічних подій, як актуальних культурних практик, які в змозі на різних рівнях організації культурного простору забезпечити єднання та згуртованість населення, оновити культурні сенси та формати, виробити актуальну пропозицію участі спільнот у соціокультурних перетвореннях повоєнної доби.

Аналіз досліджень і публікацій. Нині переглядаються наукові підвалини організації івентів (тут і далі синонім подій), виробляються методологічні моделі подальшого вивчення їх культуротворчого потенціалу. У роботах П. Гречанівської, О. Копієвської, В. Шейка [2; 7; 20] та ін. представлено методологічні підвалини культурологічних досліджень, які є підґрунтям вивчення культуротворчості. Поняття «культуротворчість» вивчали О. Засядьвовк, В. Леонтєва, В. Федь [5; 8; 18] та ін.

Подієвість та спеціальні події як актуальні культурні практики в процесі культуротворення досліджують Ж. Денисюк, О. Засядьвовк, І. Петрова, В. Судакова [4; 5; 14; 17] та ін. Івент-менеджмент розглядають Т. Близнюк, В. Мисик, О. Ніколюк, І. Пархоменко [1; 9; 12] та ін. В роботах вчених в цілому сформовано культурологічний базис для оновлення наукових підходів до вивчення подієвості в культурі. Однак, нині бракує наукових розробок з теоретичного обґрунтування та практичного втілення спеціальних сценічних подій як засобу сучасного культуротворення в Україні.

Відтак метою дослідження є розкриття сутності спеціальних сценічних подій, їх організаційних засад в контексті культуротворчого буття.

Виклад основного матеріалу. Погоджуємося з думкою В. Леонтєвої, що свобода є базисом культуротворчості, її антропологічним виміром, яка сприяє «створенню (утвердженню) й відтворенню (підтвердженню) буття» [8, 5]. Відповідно до цього, на думку авторки, культурна дія «є процесом соціального функціонування історично сформованих систем культурних форм фіксації, збереження, трансляції і розвитку культурних смислів, завдяки якому забезпечується культурна цілісність та історична безперервність життя соціального цілого» [8, 6]. Водночас, творення в культурі передбачає вихід людини за межі вже створеного для прояву творчого поштовху й появи нових форматів і сенсів культури.

Поняття культуротворчості О. Засядьвовк трактує «як чинник формування соціокультурного простору сучасності і як сутнісну рису діяльності та головну місію в сучасних івент-практиках, що в проєкції креативних індустрій покликані формувати інноваційний культурний продукт, здатний задовольняти актуальні культурні потреби суспільства та цільових аудиторій» [5, 177]. Погоджуючись з вченою, яка акцентує на просторовому форматі та соціокультурному змісті івентів, розглядає сутність події крізь явище культурних індустрій, додамо, що в сучасних умовах розгляд івент-практик стає більш специфікованим, дозволяє виявити конкретні засоби динаміки культури та умови усвідомленого запровадження їх під час організації сценічних подій.

На нашу думку, культуротворчість є процесом фіксації культурних сенсів через культурну форму і трансформації суб'єктів соціуму в культурному просторі. Розглядаючи культуротворчість як сутність та провідний важель розвитку соціокультурної дійсності (О. Засядьовк, В. Леонтьєва, В. Федь та ін.), яка дозволяє забезпечити подальший рух та взаємодію суб'єктів соціуму, зауважимо, що це складне явище послідовної зміни станів, котре відбувається закономірно. Процесуальність як характеристика феномену культуротворчості визначає ступінь динаміки й прогресування за певних обставин. Культуротворчість постає як визначення людиною свого буття, що проявляється в певній культурній практиці, що підкреслює ідею про життєву необхідність і потребу розвитку як усвідомлення й подолання обмеженості, як потреба переходу на новий рівень зрощування себе та культивування середовища.

На основі узагальнення доробок вчених О. Засядьовк, О. Копієвської, О. Ременець та ін., які, обстоюють аксіологічний критерій культуротворчості, можна зробити висновок про це, що ціннісна спрямованість є провідною характеристикою цього процесу. Вчені актуалізують дослідження різних явищ дійсності в аксіологічному контексті. Так, О. Ременець зауважує, що «Виникла та поглиблюється суперечність між усвідомленням необхідності прийняття нових ціннісних орієнтирів та ідеалів розвитку суспільства і людини, пошуку ціннісного консенсусу та наявними попередніми орієнтирами в системі ціннісних орієнтацій» [16, 113]. Таким чином, виникає протиріччя, що стає рушійною силою буття в культурі, вирішення якого закладає підвалини для усвідомлення аксіологічних потреб суб'єктів соціуму в сучасному просторі культури. Оскільки культурні практики належать до культуротворчих чинників, саме вони й мають орієнтувати на подальше ціннісне зростання.

На це зважає вчена О. Засядьовк, яка глибоко дослідила івент-практики України в культуротворчому контексті: «Свобода, добро, мир, честь і гідність, патріотизм, сміливість та довіра мають стати невід'ємним елементом культуротворчої результативності сучасної івент-практики» [6, 48]. Отже, аксіологічний вимір культуротворчості позначає здатність явища, процесу, практики стати його каталізатором, сприяти подоланню протиріч, наявних в сфері культури та соціумі, й

забезпечувати глибинні трансформації на основі значущої ідеї.

Креативність культурних практик розглядається в роботах Ж. Денисюк, К. Ніколенко та ін. Загалом, на думку авторів, креативність це здебільшого здатність до вироблення нових цінних ідей, нестандартних рішень певних проблем, вихід за межі усталених уявлень. Так, К. Ніколенко вважає, що «У сучасному соціально-філософському дискурсі креативність розглядається як соціально-значущий феномен і вид активності соціальних суб'єктів, як чинник перетворення соціальної дійсності і складник людського капіталу, як детермінанта формування ціннісних орієнтацій особистості та засіб її самовираження і самоствердження в соціальному діалозі, що загалом закладає підвалини для інтегративної взаємодії в усіх сферах функціонування суспільства» [10, 9]. На нашу думку, в цьому твердженні підкреслена цілісність культуротворчості через єдність цінностей та інноваційності шляхом креації нових форматів і сенсів в просторі культури. Креативний вимір культуротворчості, з одного боку, має стимулювати суб'єктів цього процесу до вироблення оригінальних ідей, з іншого, створювати умови для реалізації новації. В культурних практиках креативні інновації можуть проявлятися з різним ступенем інтенсивності – від актуалізації форм сучасного мистецтва до нестандартних локацій, від незвичних підходів до здійснення культурної дії (перформанс) до оновленого способу подання контенту (сучасні засоби інформатизації), від креативного дизайнування сценічного простору до голографічного представлення учасників та ін.

Зафіксована за допомогою креативної культурної практики цінність має містити ціннісне комунікативне повідомлення, що стане аттрактивним нарративом в культурному тексті і матиме перспективу продовження. Комунікації в культурі досліджували О. Пелех, В. Судакова, М. Федоренко, Б. Юськів та ін. Загалом вчені одностайні в думці, що комунікація є спроможністю окремого повідомлення стати чинником передання цінностей, досвіду, інформації, здатністю до стимулювання інтеракції, обміну ідеями, емоціями між споживачами культурних послуг і, водночас, суб'єктами культури творення [19, 120]. На цьому підґрунті відбувався розвиток соціокультурної сфери і суспільства загалом. Комунікація це передання повідомлення, яке нівелює бар'єри сприйняття культури, її

тиражування та вдосконалення [19]. Комунікація через культурну практику не тільки передає інформацію, але й стимулює її активне отримання

Досліджуючи стратегічні комунікації в культурі, вчені О. Пелех, Б. Юськів описують «комунікаційну стрілку» і зазначають, що «комунікації формують настрій (сприйняття, розуміння, відносини, очікування і реакції) цільової аудиторії для впливу на поведінку, щоб викликати бажану дію» [13, 173]. Загалом через комунікацію відбувається створення вибору, пропонується певний варіант дій, що активізує динаміку культуротворчості. Отже, комунікативно-діяльнісний вимір культуротворчості у сукупності із аксіологічно-мотиваційним та креативно-інноваційним, на нашу думку, вичерпно характеризують процесуальність культуртворчості.

Оскільки спеціальна сценічна подія є культурною практикою, вважаємо провідним для аналізу принцип подієвості в культурі. Досліджуючи подію, як культурний текст, І. Петрова зазначає, що «Найвиразнішим виявом суспільних трансформацій та надмірної подієвості сучасного світу, культурних змін і, відповідно, гуманітарного теоретичного дискурсу, стало поняття «подія», яке заповнило культурний і комунікативно-політичний простір соціального життя, відтіснивши такі поняття як «явище», «феномен», «факт», «захід» [14, 125]. Саме тому принцип подієвості забезпечує розгляд спеціальної сценічної події в процесі культуротворення як дієвий чинник подальшої культурної динаміки; як простір для зближення цінностей, креативних ідей, культурної комунікації; спосіб пояснення буття в культурі через організацію подієвих культурних практик.

На нашу думку, спеціальна сценічна подія – це культурна практика, яка спланована в часі і просторі, має символічний капітал, ціннісне спрямування, комунікативне повідомлення, спроможна вразити учасників засобами сценічного мистецтва, стимулювати їх до участі в перетвореннях у просторі сучасної культури. Культуротворчий контекст спеціальних сценічних подій полягає у тому, що: вони мають ознаки івентів, які ґрунтуються на принципі подієвості в культурі, переривають буденне життя і репрезентують актуальні культурні практики; реалізуються у визначеному просторі (сцена, підмостки, відкрите середовище, захищена локація), який має метафізичне значення, є

безпосереднім чинником впливу на аудиторію, учасників, суб'єктів культуротворчості; характеризується темпоральним (часовим) виміром, якій розуміється як характеристика та обмеження події, послідовність настання етапів івенту (сценарність); поєднують мистецькі засоби та організаційні інструменти в культуротворчому процесі.

В широкому сенсі на здійснення івентів та творення в культурі впливають сучасні глобальні процеси й міжнародна культурна політика. Зокрема, в Декларації Мехіко щодо політики у сфері культури [3] визначені провідні принципи культурної політики (різноманітність, взаєморозуміння, культурна дипломатія), які конкретизовані через усвідомлення культури як невід'ємного права людини, провідного елемента людського розвитку всупереч суто споживчим настановам. Привертає увагу концепт інтеграції культурної політики у стратегію сталого розвитку, що презентує усвідомлення людством крихкості існування та глобальних загроз, обумовлює сучасні тренди культурної політики в планетарному масштабі. Зв'язок культури і глобалізації досліджений В. Шейком, який зазначає, що «у сучасному світі глобалізаційних цивілізаційних перетворень, що привели до формування інформаційного суспільства, культура стає домінантою, яка визначає сучасний і майбутній розвиток людства» [20, 79]. Культурні практики глобального рівня зумовлюють перспективу подальшого руху через нові формати та трансформаційні перетворення.

У вузькому сенсі, цілком усталеними в науковій думці та методичних розробках є організаційний підхід, який здебільшого передбачає створення концепції заходу, планування, забезпечення організаційної структури, роботу команди, управління ризиками та фінансові розрахунки, просування події. Сучасні науково-методичні підвалини організації спеціальних сценічних подій як культурних практик досліджені здебільшого в межах специфічного управлінського напрямку – івент-менеджменту, якому присвячено роботи вчених: Т. Близнюк, В. Мисик, О. Ніколюк, І. Пархоменко та ін. Автори зазначають, що сучасні спеціальні сценічні події ґрунтуються на глибокій емоційності, комбінаторності, інтерактивності, персоналізації, технологічності, сенсорності тощо. Поєднуючи міжнародні позиції створення спеціальних сценічних подій з суто організаційними, можна зауважити, що

актуалізується необхідність інтеграції глобальної, глокальної, локальної [7] змістових складових під час визначення конкретної мети, цільової аудиторії, засобів, методів, технік реалізації подієвого процесу. В цілому, культуротворча та управлінська діяльності об'єднують зусилля для здійснення комплексного складного процесу: від розробки ідеї до підбиття підсумків.

Наукова новизна. Визначено виміри культуротворчого процесу (аксіологічний, креативний, комунікативний), що стають базисом планування і реалізації сучасних спеціальних сценічних подій. Організаційно-управлінськими засадами, які дозволять підвищити культуротворчу спроможність таких івентів є наступні: врахування рівнів організації події, узгодження сутнісних положень міжнародної та державної культурної політики; інтеграція різних видів менеджменту в управління сучасним івентом, формування професійної команди, врахування небезпек та ризиків; проєктний підхід до організації спеціальних сценічних подій як виважений механізм запровадження подієвості в культуротворчій дії.

Висновки. В науковій публікації було розглянуто проблему організації спеціальних сценічних подій у вимірі культуротворчості. З'ясовано, що цьому явищу притаманне відтворення і розвиток надбіологічної сутності людини, котре являє собою актуалізацію смислів культури, їх трансформацію та усталення на певному етапі розвитку людства. Визначені аксіологічний, креативний, комунікативний виміри культуротворчості, характеризують її процесуальність та мають втілюватися в сучасних спеціальних сценічних подіях як чинниках культуротворчого буття. Організаційними характеристиками спеціальних сценічних подій є врахування факторів впливу та можливостей глобального соціокультурного простору; створення умов для реалізації культури творчого буття, зокрема засобами сценічного мистецтва, сценічного простору, сценарності культурної практики; поєднання управлінських засад в широкому та вузькому сенсах, які мають враховувати міжнародний контекст, глобальне культурне середовище, розширення меж забезпечення спеціальної сценічної події засобами івент-проєктування в сучасних умовах.

Література

1. Blyznyuk T., Kuz O., Kinas I. Event-management as a tool for organizing special events. *Економіка та суспільство*. 2024. Вип. 64. С. 172–180. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-64-20>.
2. Гречанівська П. Е. Модель культурологічного дослідження в парадигмі теорії систем. *Українські культурологічні студії. Культурологія*. 2017. 1 (1). С. 19–22.
3. Декларація Мехіко щодо політики у сфері культури URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_730/conv#o9 (дата звернення: 11.12.2025).
4. Денисюк Ж. З. Культуротворчий потенціал і креативність сучасних комунікативних та івент-практик. *Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія*. 2023. № 3. С. 99–104. DOI: <https://doi.org/10.32461/2409-9805.3.2023.290992>.
5. Засядьвовк О. А. Культуротворча місія івент-практик в Україні : дис. ... доктора філософії : 034. Київ, 2023. 212 с.
6. Засядьвовк О. А. Ціннісні властивості сучасної івент-практики в науково-практичному дискурсі. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2023. № 3. С. 45–49.
7. Копієвська О. Р. Трансформаційні процеси в культурних практиках України: глобальний, глокальний контекст та локальні особливості (кінець ХХ – початок ХХІ ст.) : дис. ... доктора культурології 26.00.06. Київ, 2018. 487 с.
8. Леонтєва В. М. Культуротворчість: природа, системи, процеси : автореферат дис. ... докт. наук. 09.00.04. Харків, 2004. 35 с.
9. Мисик В. М. Вітчизняний та зарубіжний досвід формування і розвитку івент-менеджменту. *Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку*. 2021. № 1 (5). С. 39–50. DOI: <https://doi.org/10.23939/smeu2021.01.039>.
10. Ніколенко К. В. Креативність як чинник соціальних змін : автореф. дис. ... канд. філос. наук: 09.00.03. Київ, 2017. 18 с.
11. Ніколюк О. В., Дяченко Ю. В., Савченко Т. В. Особливості розвитку івент менеджменту в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 6. С. 98–103. DOI: <https://doi.org/10.32702/23066814.2021.6.98>.
12. Пархоменко І. І. Британська наукова традиція вивчення івент-менеджменту: основні поняття. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Менеджмент соціокультурної діяльності*. 2018. № 2. С. 63–76.
13. Пелєх О., Юськів Б. Стратегічні комунікації у сфері культури. *Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку*. 2023. Випуск 45. С. 170–178. DOI: <https://doi.org/10.35619/ucpmk.vi45.656>.
14. Петрова І. В. Подія як культурний текст: семантика і етимологія *Філософія подієвої культури: історія та сучасність* : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф., м. Київ, 25–26 березня 2021 р. Київ. С. 125–128.
15. Про схвалення Стратегії розвитку культури в Україні на період до 2030 р. : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 28 березня 2025 р. № 293-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/293-2025-%D1%80#Text> (дата звернення: 27.11.2025).
16. Ременець О. В. Витоки цінностей української культури. *Вісник національного авіаційного університету. Філософія. Культурологія*. 2013. № 2. С. 112–115.
17. Судакова В. Культурні практики в повсякденних та публічних комунікаціях: тенденції соціального відтворення та модернізації : монографія. Київ : Інститут культурології НАМ України, 2022. 192 с.
18. Федь В. Культуротворче буття: функції та загальні принципи розвитку. *Схід*. 2012. № 1(115). С. 170–173.

19. Філософія культури: основні поняття, напрями, персоналії: колективна монографія / Андрущенко Т. І., Антонюк О. В., Беспалій В. А., Бровко М. М., Федоренко М. О. та ін.; за заг. ред. проф. М. О. Тимошенка. Київ: Видавництво: Букрек, 2020. 601 с.

20. Шейко В. М. Культура та глобалізація: компаративістський аналіз. *Культурологічна думка*. 2009. № 1. С. 73–79.

References

1. Blyzniuk, T., Kuz, O., & Kinas, I. (2024). Event-management as a tool for organizing special events. *Economy and Society*, 64, 172–180. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-64-20> [in English].
2. Hrechanivska, P. E. (2017). Model of cultural research in the paradigm of systems theory. *Ukrainian Cultural Studies. Cultural Studies*, 1 (1), 19–22 [in Ukrainian].
3. Mexico Declaration on Cultural Policy (n.d.). Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_730/conv#o9 [in Ukrainian].
4. Denisiuk, Zh. Z. (2023). Cultural potential and creativity of modern communicative and event practitioners. *Library Science. Document Science. Informology*, 3, 99–104. DOI: <https://doi.org/10.32461/2409-9805.3.2023.290992> [in Ukrainian].
5. Zasiadvovk, O. A. (2023). Cultural mission of event practitioners in Ukraine. PhD dissertation. Kyiv [in Ukrainian].
6. Zasiadvovk, O. A. (2023). Valuable properties of modern event practice in scientific and practical discourse. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 3, 45–49 [in Ukrainian].
7. Kopyievskaya, O. R. (2018). Transformational processes in cultural practices of Ukraine: global, glocal context and local features (late 20th–early 21st centuries). Dissertation of the Doctor of Cultural Studies. Kyiv [in Ukrainian].
8. Leontieva, V. M. (2004). Cultural creativity: nature, systems, processes. Abstract of the dissertation Doctor of Science. Kharkiv [in Ukrainian].
9. Mysyk, V. M. (2021). Domestic and foreign experience in the formation and development of event management. *Management and entrepreneurship in Ukraine: stages of formation and development*, 1 (5), 39–50. DOI: <https://doi.org/10.23939/smeu2021.01.039> [in Ukrainian].
10. Nikolenko, K. V. (2017). Creativity as a factor of social change. Author's abstract. Candidate of Philosophy. Kyiv [in Ukrainian].
11. Nikoliuk, O. V., Diachenko Y. V., & Savchenko T. V. (2021). Peculiarities of the development of event management in Ukraine. *Investments: practice and experience*, 6, 98–103. DOI: <https://doi.org/10.32702/23066814.2021.6.98> [in Ukrainian].
12. Parkhomenko, I. I. (2018). British scientific tradition of studying event management: basic concepts. *Bulletin of the Kyiv National University of Culture and Arts. Management of socio-cultural activity*, 1 (2), 63–76 [in Ukrainian].
13. Pelekh, O., & Yuskiv, B. (2023). Strategic communications in the sphere of culture. *Ukrainian culture: past, present, development paths*, 45, 170–178. DOI: <https://doi.org/10.35619/ucpmk.vi45.656> [in Ukrainian].
14. Petrova, I. V. (2021). Event as a cultural text: semantics and etymology Philosophy of event culture: history and modernity: materials of the All-Ukrainian scientific-practical conference, Kyiv, March 25–26, 125–128 [in Ukrainian].
15. On approval of the Strategy for the Development of Culture in Ukraine for the period until 2030: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated March 28, 2025 No. 293-p. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/293-2025-%D1%80#Text> [in Ukrainian].
16. Remenets, O. V. (2013). Origins of the Values of Ukrainian Culture. *Bulletin of the National Aviation University. Philosophy. Culturology*, 2, 112–115 [in Ukrainian].
17. Sudakova, V. (2022). *Cultural Practices in Everyday and Public Communications: Trends in Social Reproduction and Modernisation*. Institute of Culturology of the National Academy of Sciences of Ukraine [in Ukrainian].
18. Fed, V. (2012). Culturally Creative Being: Functions and General Principles of Development. *East*, 1(115), 170–173 [in Ukrainian].
19. Andrushchenko, T. I., Antoniuk, O. V., Bepalyi, V. A., Brovko, M. M., Fedorenko, M. O. et al. (2020). *Philosophy of culture: basic concepts, trends, personalities*. Publishing house: Bukrek [in Ukrainian].
20. Sheiko, V. M. (2009). Culture and globalisation: comparative analysis. *Culturological thought*, 1, 73–79 [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 05.03.2026
Отримано після доопрацювання 09.04.2026
Прийнято до друку 20.04.2026
Опубліковано 26.05.2026